

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 6Co/33/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4313202119
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dagmar Podhorcová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:4313202119.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dagmar Podhorcovej a sudkýň JUDr. Ingrid Doležajovej a JUDr. Marty Polyákovej, v právnej veci žalobcov: 1. B. L., nar. XX. XX. XXXX, bytom XXX XX W., L. ul. XXX/XX, 2. B. L., nar. XX. XX. XXXX, bytom XXX XX W., L. ul. XXX/XX, 3. D. L., nar. XX. XX. XXXX, bytom XXX XX W., L. ul. XXX/XX, 4. U. M., nar. XX. XX. XXXX, bytom F. č. XXX, 5. F. M., nar. XX. XX. XXXX, bytom L. č. XXX, proti žalovanému: R. L. M., nar. XX. XX. XXXX, bytom L. U. T. č. XXX, o zaplatenie 1.000.000 Kč s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Levice zo dňa 3. marca 2016, č. k. 11C/38/2013-327, v spojení s opravným uznesením zo dňa 8. septembra 2016, č. k. 11C/38/2013-336, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti m e n í tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcom v 1. až 5. rade sumu 12 266,93 eura s 5% ročným úrokom z omeškania od 23. 05. 2013 do 31. 12. 2014, do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

Žalobcom v 1. až 5. rade nepriznáva náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom v spojení s opravným uznesením (ďalej len „napadnutý rozsudok“) súd prvej inštancie zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi (právne predchodcovi žalobcov v 1. až 5. rade - C. M., nar. XX. XX. XXXX, zomr. XX. XX. XXXX) sumu 12 266,93 eura s 5 % úrokom z omeškania ročne od 23. 05. 2013 do 31. 12. 2014, do 15 dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa podanou žalobou, po pripustení jej zmeny, domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 300.000 Kč s 5 % úrokom z omeškania ročne od 07. 09. 2011 do 31. 12. 2014, sumy 100.000 Kč s 5 % úrokom z omeškania ročne od 22. 03. 2011 do 31. 12. 2014, sumy 600.000 Kč s 5 % úrokom z omeškania ročne od 01. 09. 2011 do 31. 12. 2014 na účet žalobcu vedený v Česká spořitelna, Sokolovská 1, Praha 8, číslo účtu XXXXXX-XXXXXXXXXX/XXXX, do 15 dní od dňa právoplatnosti rozsudku. Žalobu odôvodnil tým, že sumu 300.000 Kč žalovaný neoprávnene vybral v hotovosti cez pokladňu z jeho sporozírového účtu č. XXXXXX-XXXXXXXXXX/XXXX vedeného v Českej spořitelni v pobočke Praha 8 na Sokolovskej ulici 1, pričom si nebol vedomý žiadneho udelenia splnomocnenia pre L. M. v súvislosti s týmto účtom a neurčil ho ani za spoludisponenta. Výber bol uskutočnený dňa 07. 09. 2011. O zmiznutí peňazí sa dozvedel pri náhodnom výbere z bankomatu, keď mu bankomat oznamoval nedostatočnú výšku prostriedkov na účte, a preto kontaktoval pobočku Českej sporitelne, od ktorej obdržal výpis z účtu, v ktorom bol potvrdený výber hotovosti cez pokladňu vo výške 300.000 Kč dňa 07. 09. 2011. Následne podal trestné oznámenie na neznámeho páchatela pre podozrenie z krádeže a z rozhodnutia polície sa dozvedel, že výber peňazí uskutočnil žalovaný. Sumu 100.000 Kč žiadal od žalovaného zaplatiť, nakoľko túto sumu žalovanému poukázal prevodom

na jeho účet dňa 22. 03. 2011 a predstavovala zálohu na bývanie, ktorú od neho žalovaný požadoval za tým účelom, aby pripravil pre neho bývanie v jeho dome, v jednej izbe, ale izbu pre neho nepripravili a strčil ho do pivnice. Čo sa týka sumy 100.000 Kč, tak v banke nahlásil, že tých 100.000 Kč prevádzal na bývanie a tento dôvod bol aj uvedený. Žalovanému uvedenú sumu len požičal, pretože mu len tak 100.000 Kč nechcel dať, keďže poberá len dôchodok. Uviedol, že bol v tom, že sa vyúčtuje z tých peňazí nájomné, pretože žalovaný od neho pýtal peniaze na nájomné mesačne 300 eur a v takej výške ho žalovanému aj platil. Peniaze žalobca vybral z automatu a v hotovosti ich žalovanému dal. Pokiaľ išlo o sumu 600.000 Kč, ktorú žiadal zaplatiť od žalovaného, táto suma podľa žalobcu predstavovala 50 % z hodnoty vecí, ktoré mu patrili, a ktoré sa nachádzali u žalovaného. Išlo o veci, ktoré uviedol v súpise majetku predloženého súdu, pričom originál súpisu majetku robil ku konaniu o dedičstve po manželke T. M., ktoré sa viedlo v Prahe. V súpise uviedol nákupnú cenu všetkých tých vecí. Uviedol, že suma 600.000 Kč predstavuje hodnotu celého jeho zariadenia, nábytku, ktoré si presťahoval z D. do domu syna - žalovaného, keď prišiel k nemu bývať. Keď od neho odišiel, tak všetko tam zostalo a žalovaný ich nemohol vydať, pretože ich predal.

3. Rozhodnutie právne oprel o ust. § 420 ods. 1 a 3, § 517 ods. 2, § 628 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“). Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobcovi vznikla škoda vo výške 300.000 Kč, v prepočte 12 266,93 eura (podľa kurzového prepočtu dňa 07. 09. 2011 - 1 euro = 24,456 Kč, keď došlo ku škode), nakoľko tým, že žalovaný si ponechal sumu 300.000 Kč, ktorú vybral dňa 07. 09. 2011 z účtu žalobcu v banke a neodovzdal ju žalobcovi, spôsobil, že sa majetok žalobcu zmenšil o uvedenú sumu. V konaní žalobca preukázal, že žalovaný sumu 300.000 Kč dňa 07. 09. 2011 z účtu žalobcu v Českej spořitelni, a.s. v pobočke Hodonín, vybral v hotovosti cez pokladňu banky. Uvedené vyplývalo aj z uznesenia Krajského riaditeľstva polície Juhomoravského kraja, Územného odboru Hodonín, Obvodného oddelenia polície Hodonín zo dňa 23. 05. 2012, č. j. KRPB-78429-10/TČ-2012-060613-ZJE, ako aj z výpovede žalovaného. Výber uvedenej sumy cez pokladňu vyplýval aj z predloženého výpisu z účtu. Žalovaný výber z účtu žalobcu v banke vo výške 300.000 Kč uskutočnil na základe toho, že mal dispozičné právo k účtu žalobcu, čo vyplývalo z uznesenia Polície Českej republiky z 23. 05. 2012, ako aj z oznámenia Českej spořitelne, a.s., pobočka Sokolovská 1, 186 53 Praha 8 zo dňa 31. 08. 2011, adresovaného žalovanému, kde sa uvádzalo, že na základe písomnej žiadosti mu spořitelna oznamuje, že jeho dispozícia na účte žalobcu stále trvá. Dôvodil, že žalovaný síce preukázal, že výber sumy 300.000 Kč uskutočnil na základe toho, že mal dispozičné právo k účtu žalobcu v banke, ale nepreukázal právny dôvod, na základe ktorého bol žalovaný oprávnený uvedenú sumu si ponechať. Z vykonaného dokazovania vyplývalo, že majiteľom účtu v banke bol žalobca a žalobca mal právo voči banke na vyplatenie peňazí z účtu v banke. Mal za to, že ak výber peňazí z účtu neuskutočnil žalobca sám, ale výber peňazí uskutočnil žalovaný na základe toho, že mal dispozičné právo k tomuto účtu, žalobcovi vznikol nárok, aby mu žalovaný po vybratí sumy 300.000 Kč túto sumu odovzdal. Žalovaný žalobcovi sumu 300.000 Kč neodovzdal, tieto peniaze si ponechal a neskôr, ako uviedol, ich minul na svoje potreby. Splatil z nich pôžičky a uhradil ďalšie náklady. Žalovaný síce uvádzal, že peniaze mu žalobca daroval, že žalobca súhlasil, aby uskutočnil výber peňazí z banky, že viackrát o tom hovorili, avšak žalovaný nepreukázal, že peniaze po ich vybratí z účtu žalobcu bolo možno považovať za vlastníctvo žalovaného. Žalovaný nepreukázal ním tvrdenú skutočnosť, že žalobca mu tieto peniaze daroval. Žalobca popieral, že by žalovanému uvedenú sumu bol daroval. Uviedol, že žalovanému nedal súhlas na výber tejto sumy z jeho účtu. O tento súhlas ho žalovaný nepožiadaval a ani ho o výbere neinformoval. Až z vykonaného vyšetrovania sa žalobca dozvedel, že peniaze vybral žalovaný. K výberu peňazí došlo až po tom, keď bol umiestnený v zariadení pre seniorov. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že v zmysle § 628 ods. 2 OZ, ak je predmetom daru hnutelná vec, musí byť darovacia zmluva písomná, ak nedôjde k odovzdaniu a prevzatíu veci pri darovaní. V danom prípade k prevzatíu peňazí 300.000 Kč žalovaným došlo na základe výberu týchto peňazí z účtu žalobcu dňa 07. 09. 2011, pričom pri výbere peňazí ani pri ich prevzatíu žalovaným nebol žalobca prítomný, a preto mal za to, že na platnosť darovacej zmluvy sa v tomto prípade vyžadovala písomná forma darovacej zmluvy, ktorej existenciu žalovaný nepreukázal, teda žalovaný nepreukázal, že došlo k platnému darovaniu tejto peňažnej sumy zo strany žalobcu. Dodal, že iný dôvod, pre ktorý by žalovaný bol oprávnený ponechať si vybratú sumu 300.000 Kč z účtu žalobcu, žalovaný neuvádzal. Rezultoval, že žalovaný porušil svoju povinnosť podľa § 415 OZ počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na majetku, vybratú sumu 300.000 Kč žalobcovi neodovzdal, peniaze si ponechal a minul na svoje potreby, čím zapríčinil, že žalobcovi vznikla škoda tým, že majetok žalobcu sa o túto sumu zmenšil. Uzavrel, že žalovaný preto zodpovedá za škodu, ktorá žalobcovi vznikla v sume 300.000 Kč, t. j. 12 266,93 eura, a preto zaviazal žalovaného povinnosťou zaplatiť žalobcovi sumu 12 266,93 eura. Dodal, že žalovaný

sa dostal do omeškania s plnením tejto peňažnej sumy, preto stanovil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi aj úrok z omeškania zo sumy 12 266,93 eura od dňa nasledujúceho po dni, keď mu bola doručená žaloba, v ktorej bol žalovaný preukázateľne vyzvaný na plnenie. Za deň doručenia žaloby považoval deň 22. 05. 2013, keď v uvedený deň bola súdna zásielka (žaloba) žalovanému uložená na pošte a v uvedený deň podľa poštovej pečiatky pošta súdu zaslala doručenkou podpísanú žalovaným, takže v uvedený deň si musel zásielku žalovaný prevziať, i keď dátum prevzatia na doručenke uvedený nie je. Žalovaný sa tak dostal do omeškania s plnením uvedenej peňažnej sumy dňom 23. 05. 2013, odkedy mu prislúchajú úroky z omeškania v rozsahu 5 % ročne až do 31. 12. 2014 zo sumy 12 266,93 eura. Plnenie v peniazoch vyjadril v eurách z dôvodu, že nemal preukázané, že by žalovaný mal účet v cudzej mene, a že niektorý z účastníkov je devízovým cudzozemcom, obaja účastníci majú trvalý pobyt v tuzemsku, preto nemal splnené predpoklady podľa § 155 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku pre vyjadrenie plnenia v peniazoch v cudzej mene v rozsudku. Žalobu vo zvyšnej časti uplatneného úroku z omeškania zamietol, keď žalobcovi na zvyšnú časť uplatneného úroku z omeškania z tejto sumy nárok nevznikol. Dôvodil tiež, že žalovaný žiadal vykonať výsluch svedkyne K. M., ktorá sa ale na výsluch nedostavila zo zdravotných dôvodov. Ďalší výsluch svedkyne nepovažoval za potrebný, mal za to, že i v prípade, že by sa potvrdili skutkové tvrdenia uvádzané žalovaným, nebolo by možné dospieť k právnomu záveru, že došlo k darovaniu sumy 300.000 Kč žalobcom žalovanému. Pokiaľ ide o uplatnený nárok žalobcu na zaplatenie 100.000 Kč, bol toho názoru, že žalobca v konaní nepreukázal, že na zaplatenie tejto sumy mu voči žalovanému vznikol nárok. Uviedol, že žalobca z vlastnej vôle poukázal uvedenú sumu na základe platobného príkazu zo svojho sporozírového účtu na účet žalovaného dňa 07. 03. 2011, pričom 22. 03. 2011 uvedená suma po jej vrátení bola opäť poukázaná žalovanému. K poukázaniu tejto sumy došlo v čase, keď ešte žalobca žil v Českej republike. Žalovaný dôvodnosť tohto nároku spochybňoval. Žalobca nepreukázal, z akého právneho dôvodu vznikla žalovanému povinnosť žalobcovi sumu 100.000 Kč zaplatiť, uvádzal rôzne dôvody, pre ktoré uvedenú sumu žalovanému zaslal. Uviedol, že v banke nahlásil, že sa tých 100.000 Kč prevádza na bývanie a tento dôvod bol aj uvedený. Tiež žalobca uviedol, že on napísal na doklad v banke, keď dával príkaz, že ide aj o pôžičku, ale banka to tam nenapísala a so žalovaným sa nerozprávali, kedy peniaze vráti. Žalobca tiež uviedol, že bol v tom, že sa vyúčtuje z tých peňazí nájomné. Argumentoval, že žalobca svoj nárok na zaplatenie 100.000 Kč dostatočne nešpecifikoval a ani neodôvodnil tak, aby bolo možné posúdiť dôvodnosť uplatneného nároku v tejto časti žaloby, tak čo do základu, ako aj výšky a žalobca tak neuniesol dôkazné bremeno na svoje tvrdenie, že žalovanému v tejto výške vznikol voči žalobcovi dlh a že sa s peňažným plnením v tejto výške dostal do omeškania. Preto žalobu v časti o zaplatenie 100.000 Kč s 5 % úrokom z omeškania ročne od 22. 03. 2011 do 31. 12. 2014 zamietol. Pokiaľ ide o uplatnený nárok žalobcu na zaplatenie 600.000 Kč dôvodil, že žalobca uviedol, že táto suma predstavuje 50 % z hodnoty tých hnuťelných vecí, ktoré si presťahoval z D. do bytu žalovaného. Tento majetok uviedol v súpise majetku, ktorý súdu predložil. Uviedol, že originál súpisu majetku robil ku konaniu o dedičstve po manželke T. M., ktorá zomrela XX. E. XXX a dedičské konanie sa viedlo v D. pričom originál súpisu majetku by mal byť v dedičskom spise. Žalovaný spochybňoval dôvodnosť uplatneného nároku. Uviedol, že tieto veci sa u neho nenachádzajú, že veci žalobcu sa nachádzajú u G. H.. V tých priestoroch, kde boli veci zložené, žalovaný nebol a z tých vecí nič nezobral a neodpredal. Ďalej uviedol, že v dedičskom konaní sám žalobca priznal, že tie veci nemajú žiadnu hodnotu. Išlo o veci staré 30 - 40 rokov, opotrebované. Uviedol, že žalobca v živote nemal majetok v hodnote 600.000 Kč. Súd prvej inštancie mal za to, že žalobca v konaní nepreukázal žiadnym dôkazom svoje tvrdenie, že všetky veci, ktoré tvoria súpis majetku, si skutočne prisťahoval z D. do bytu žalovaného. Žalobca nepredložil žiaden dôkaz, ktorým by preukázal hodnotu jednotlivých hnuťelných vecí, či už nákupnú cenu vecí, ktorú uvádzal v súpise majetku alebo hodnotu vecí, v čase, keď mu vznikla škoda. Uzavrel, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno ohľadom tvrdenia, že žalovanému v sume 600.000 Kč vznikol voči žalobcovi dlh. Keďže nebolo preukázané, že žalobcovi žalovaný spôsobil škodu v sume 600.000 Kč, a že sa s peňažným plnením v tejto výške dostal do omeškania, žalobu v časti o zaplatenie 600.000 Kč s 5 % úrokom z omeškania ročne od 01. 09. 2011 do 31. 12. 2014 zamietol.

4. Rozhodnutie o trovách konania právne oprel o ust. § 142 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku a konštatoval, že každý z účastníkov mal v konaní čiastočný procesný úspech, preto rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

5. Rozsudok súdu prvej inštancie, v jeho vyhovujúcej časti, napadol v zákonnej lehote odvolaním žalovaný. Uviedol, že žaloba je nepravdivá a plná klamstiev. Žalobca mu chcel prenechať všetok majetok, a preto mal dispozičné právo k jeho účtu. Žalobca musel svoj byt v D. opustiť z dôvodu prehrátého súdneho sporu. V januári 2011 ho prosil, aby ho zobral k sebe bývať a spolu s manželkou

mu to umožnili. Po dohode so žalobcom bol ubytovaný v trojizbovom apartmáne, v ktorom bolo o neho maximálne postarané. Chýbala mu však trvalá zdravotná starostlivosť, z ktorého dôvodu odišiel do zariadenia pre seniorov. Do zariadenia ho zaviezol aj so všetkými vecami, ktoré si žalobca zbalil. Sumu 300.000 Kč im chcel darovať, na E. sa vybrať nedali, a preto mu ich kázal vybrať v W.. O darovaných peniazoch žiadal vypočuť svedkyňu K. M., ktorá sa na predvolanie nedostavila kvôli vážnej chorobe a žiadala odročenie pojednávania. Zdôraznil, že vo veci bol zaslaný návrh na prešetrenie zdravotného stavu žalobcu, pričom súd prešetrenie nenariadil. Žalobca si vymýšľal, prekrúcal fakty, nastupovala u neho demencia pri Alzheimerovej chorobe a uvedenému súd nevenoval žiadnu pozornosť. Mal za to, že súd prvej inštancie nevykonal dokazovanie v plnom rozsahu, a preto dospel k nesprávnemu právnemu záveru.

6. K odvolaniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa v 1. rade písomným podaním, v ktorom označila tvrdenia žalovaného za klamlivé. Mala za to, že žalovaný presvedčil žalobcu, aby sa presťahoval k nemu zo zisťných dôvodov. Domnievala sa, že tomu nasvedčovalo i to, že žalobca poslal peniaze na obstaranie jeho pohrebu jej. Od žalobcu mala vedomosť, že za bývanie u žalovaného si za všetko platil prehnane vysoké sumy a nebolo o neho riadne postarané, a preto sa rozhodol od žalovaného odísť. Uviedla, že mentálne zdravie žalobcu zodpovedalo jeho vysokému veku. Mala za to, že žalobca žalovanému peniaze nedaroval, o tom, že mu žalovaná suma chýba sa dozvedel z výpisu banky a o skutočnosti, že ich z účtu vybral žalovaný sa dozvedel zo šetrenia polície.

7. Žalobca v 2. rade vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že do finančných a majetkových vecí žalobcu sa nestaral.

8. Žalobca v 3. rade vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že do finančných a majetkových vecí žalobcu sa nestaral, mal za to, že žalobca sám rozhodol o svojich peniazoch.

9. Žalovaný vo svojej replike tvrdil, že žalobkyňa v 1. rade ani raz nenavštívila otca, právneho predchodcu žalobcov, nezaujímala sa o neho, chcela len obrať otca o peniaze a cennosti. Zdôraznil, že otcovi pomohol vybaviť slovenské občianstvo, čo ho stálo veľa dní dovolenky a peňazí. Otec musel pochopiť, že zdravotná starostlivosť mu bude poskytnutá až keď bude mať zdravotné poistenie. Uviedol, že jeho manželka vybavovala lieky, keďže pracuje ako zdravotná sestra v G. v nemocnici. Otcovi varil denne dva druhy jedál na obed a na večeru, otec im dobrovoľne dával 5 eur na potraviny, ale minuli dvojnásobok na rôzne maškrtky a zákusky, sladkosti, kávu, čaj a podobne. Byť, v ktorom býval žalobca bol zariadený pekne a sám chcel bývať samostatne pokiaľ bude vládať, za prenájom dával 150 eur za spotrebu elektriny, kúrenia, vodné a stočné. Mal za to, že žalobkyňa v 1. rade využila psychický a zdravotný stav otca. Otec po nástupe do zariadenia každý deň vybral peniaze v banke v hotovosti 550 eur, tieto peniaze vybrali právne oni a vybielili účet otca. Tvrdil, že otec mal v osobnom príručnom trezore v hotovosti v českých korunách a v eurách asi stotisíc českých korun, cennosti aj po manželke, zlato a iné šperky v hodnote asi 2 000 eur, čo sám otec tvrdil a tieto veci zmizli. Uviedol, že otec poslal peniaze žalobkyňi v 1. rade za pohreb, čo označil za logické, keďže býva neďaleko od cintorína a pozná najlepšie pomery a dodávateľov. Práve na ňu aj prepísal celý rodičovský dom, pričom sa dohodli, že on nebude z rodičovského domu nič žiadať.

10. Žalobkyňa v 1. rade vo svojej duplike uviedla, že spor nie je o jej osobe, ale o neoprávnene vybratých peniazoch z otcovho účtu, ktoré mali byť predmetom dedičstva. Mala za to, že žalovaný mal tieto peniaze vrátiť, pretože o tieto peniaze boli ukrátení ostatní dedičia z dedičstva. Z policajných spisov bolo zrejmé a dokázané, že bez vedomia a súhlasu majiteľa účtu žalovaný vybral z účtu právneho predchodcu žalobcov sumu 300.000 Kč. Poukázala na výpoveď právneho predchodcu žalobcov v konaní, ktorý tvrdil, že náhodou zistil, že mu hotovosť bola z účtu odcudzená tvrdil, že ich nikdy žalovanému nedal, tvrdil, že žalovaný sa o neho riadne nestaral, neinformoval sa o ňom, a preto mu nechcel dať svoje celoživotné úspory. Dodala, že rovnako sa správal aj k jeho matke a nekontaktuje ich. Dodala, že otcovi preukazy a občiansky nevybavoval, pretože aj v okamihu smrti otec mal české občianstvo a trvalý pobyt v Čechách. Tvrdila, že aj keď dostala peniaze od otca, bolo to aj s určením účelu ich použitia, v roku 2008 sumu 50.000 Kč dostala s účelom upraviť miesto posledného odpočinku jeho a jeho rodičov, čo aj urobila. Tvrdila, že od otca nikdy peniaze nežiadala, aj keď mala nízky príjem. Nemala vedomosť o existencii osobného trezoru otca, okrem osobného trezoru v DSS Bonavita, kde mal otec uloženú finančnú čiastku na nevyhnutné náklady a na nepredvídané situácie. Otec daroval 500 eur DSS Bonavita pri nástupe, ďalej uložil 1 000 eur do trezoru a mesačne platil 450 eur a o uvedenom vedela priložiť aj potrebné

doklady. Uviedla, že o závete otca nemala vedomosť, pokiaľ sa o ňom nedozvedela od zamestnancov DSS. O otcovej vôli ohľadne prepísania rodinného domu na ňu sa dozvedela od advokátky, ktorá jej zavolala, že sa chce s ňou stretnúť v úradnej veci. Všetky právne úkony boli uskutočnené na podnet otca bez nátlaku a prehováranie. S otcom sa navštevovali, až do chvíle, kým sa neodšťahoval k žalovanému.

11. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“), po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonom stanovenej lehote (§ 362 CSP), a že spĺňa náležitosti § 365 a nasl. CSP preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) s verejným vyhlásením rozhodnutia pri splnení si povinnosti upravenej v ust. § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je potrebné v napadnutej časti podľa ust. § 388 CSP zmeniť. Pri posudzovaní veci samej a pri rozhodnutí o nej vychádzal odvolací súd zo skutkových zistení ustálených v konaní súdom prvej inštancie (§ 383 CSP).

12. Podľa § 388 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

13. Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

14. Podľa § 470 ods. 2 prvej vety CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

15. V prejednávanej veci sa právny predchodca žalobcov v 1. až 5. rade od žalovaného domáhal zaplata sumy 300.000 Kč s 5 % úrokom z omeškania ročne od 07. 09. 2011 do 31. 12. 2014, sumy 100.000 Kč s 5 % úrokom z omeškania ročne od 22. 03. 2011 do 31. 12. 2014, sumy 600.000 Kč s 5 % úrokom z omeškania ročne od 01. 09. 2011 do 31. 12. 2014 na účet žalobcu vedený v Česká spořitelna, Sokolovská 1, Praha 8, číslo účtu XXXXXX-XXXXXXXXXX/XXXX, do 15 dní od dňa právoplatnosti rozsudku. Žalobu odôvodnil tým, že sumu 300.000 Kč žalovaný neoprávnené vybral v hotovosti cez pokladňu z jeho sporozírového účtu č. XXXXXX-XXXXXXXXXX/XXXX vedeného v Českej spořitelni v pobočke Praha 8 na Sokolovskej ulici 1, pričom si nebol vedomý udelenia žiadneho splnomocnenia pre L. M. v súvislosti s týmto účtom a neurčil ho ani za spoludisponenta. Výber bol uskutočnený dňa 07. 09. 2011. O zmiznutí peňazí sa dozvedel pri náhodnom výbere z bankomatu, keď mu bankomat oznamoval nedostatočnú výšku prostriedkov na účte, a preto kontaktoval pobočku Českej spořitelne, od ktorej obdržal výpis z účtu, v ktorom bol potvrdený výber hotovosti cez pokladňu vo výške 300.000 Kč dňa 07. 09. 2011. Následne podal trestné oznámenie na neznámeho páchatela pre podozrenie z krádeže. Sumu 100.000 Kč žiadal od žalovaného zaplatiť, nakoľko túto sumu žalovanému poukázal prevodom na jeho účet dňa 22. 03. 2011 a predstavovala zálohu na bývanie, ktorú od neho žalovaný požadoval za tým účelom, aby žalovaný pripravil pre neho bývanie u neho, a to bývanie v dome žalovaného v jednej izbe, ale izbu pre neho nepripravili a strčil ho do pivnice. Čo sa týka sumy 100.000 Kč, tak v banke nahlásil, že sa tých 100.000 Kč prevádza na bývanie a tento dôvod tam aj uviedli. Žalovanému len peniaze požičal, pretože len tak mu 100.000 Kč nechcel dať, keďže poberá len dôchodok. Uviedol, že bol v tom, že sa vyúčtuje z tých peňazí nájomné, ale žalovaný od neho pýtal peniaze na nájomné mesačne 300 eur, ktoré aj žalovanému platil. Pokiaľ ide o sumu 600.000 Kč, táto suma predstavovala 50 % z hodnoty vecí, ktoré mu patrili, a ktoré sa nachádzali u žalovaného, pretože si ich tam presťahoval, keď prišiel k nemu bývať a žalovaný mu ich nevydal, pretože ich predal. Súd prvej inštancie vo veci rozhodol napadnutým rozsudkom tak, ako je uvedené v bode 1. tohto odôvodnenia. Predmetom odvolacieho konania je vyhovujúca časť výroku rozsudku, ktorou bol žalovaný zaviazaný zaplatiť žalobcovi sumu 12 266,93 eura s 5 % úrokom z omeškania ročne od 23. 05. 2013 do 31. 12. 2014, do 15 dní od dňa právoplatnosti rozsudku.

16. Vzhľadom na to, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, preskúmal rozsudok v napadnutej vyhovujúcej časti a pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len podstatnými námietkami žalovaného uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvoinštančného súdu predchádzajúcim vydaniu rozhodnutia z hľadísk, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

17. Z hľadiska skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie, vo vzťahu k odvolaním napadnutému vyhovujúcemu výroku rozsudku súdu prvej inštancie, z ktorého vychádzal i odvolací súd pri svojom rozhodovaní, bolo nesporne preukázané, že právny predchodca žalobcov bol majiteľom sporozírového účtu č. XXXXXX-XXXXXXXXXX/XXXX vedeného v Českej spožitelni, a.s. (ďalej len „účet“) a z výpisu účtu žalobcu vyplývalo, že dňa 07. 09. 2011 bol uskutočnený výber hotovosti 300.000 Kč. Z uznesenia Polície Českej republiky, Krajského riaditeľstva polície Juhomoravského kraja, Územného odboru Hodonín, Obvodného oddelenia polície Hodonín z 23.5.2012 č.j. KRPB-78429-10/TČ-2012-060613-ZJE (ďalej len „uznesenie polície“) vyplývalo, že týmto uznesením podľa § 159 ods. 1 Trestného poriadku sa odkladá trestná vec podozrenia zo spáchania prečinu Krádež podľa § 205 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť podozrivý L. M., nar. XX. XX. XXXX, bytom L. U. T. č. XXX tým, že dňa 07. 09. 2011 v T., v pobočke Českej spožitelne, a.s. na Ul. Národní třída č. 44 v Hodoníne mal neoprávnene vybrať cez pokladňu zo sporozírového účtu číslo XXXXXX-XXXXXXXXXX/XXXX majiteľa C. M., nar. XX. XX. XXXX, finančnú čiastku vo výške 300.000 Kč, keď dispozičné právo k vyššie uvedenému účtu mal mať len poškodený C. M. a nikoho nespĺnomocnil na žiadny úkon v súvislosti s týmto účtom, čím mal C. M., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom L., M. XXX/X, D. X, t. č. Q. D. R. N., T. XX, D. A., Slovenská republika, spôsobiť škodu vo výške 300.000 Kč, pretože vo veci nejde o podozrenie z prečinu a nie je na mieste vec vybrať inak. Z odôvodnenia tohto uznesenia okrem iného vyplývalo, že z oznámenia Českej spožitelne, a.s., Olbrachtova 62, Praha 4 bolo zrejmé, že sporozírový účet č. XXXXXXXXXXXX/XXXX bol založený dňa 09. 09. 1993, majiteľom účtu je právny predchodca žalobcov a v období od 09. 09. 1993 do 13. 06. 2004 a v období od 30. 06. 2004 do 10. 11. 2011 mal žalovaný dispozičné právo k uvedenému účtu. Z pokladničného dokladu - výber bolo zistené, že finančnú čiastku 300.000 Kč dňa 07. 09. 2011 o 13.58 hod. v Českej spožitelni, a.s., pobočka Hodonín, Národná trieda č. 44, vybral cez pokladňu žalovaný. Z obsahu spisu tiež vyplývalo, že právny predchodca žalobcov C. M., nar. XX. XX. XXXX, zomrel dňa XX. XX. XXXX. Súd prvej inštancie uznesením zo dňa 27. 05. 2019, č. k. 11C/38/2013-374 rozhodol, že v konaní pokračuje s dedičmi žalobcu, súčasne označenými žalobcami v 1. až 5. rade. Ako závetný dedič vystupoval v dedičskom konaní i žalovaný, no z dôvodu, že žalovaný je v konaní už procesnou stranou, proti ktorému bola žaloba podaná, i keď je právnym nástupcom žalobcu, stranou sporu na strane žalobcu sa nestal.

18. Pokiaľ ide o vec samú, je potrebné konštatovať, napriek tomu, že odvolací súd vo výroku zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaním napadnutej časti, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu, na základe ktorého správne zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil správny právny záver. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie zodpovedajú vykonanému dokazovaniu a odôvodnenie rozhodnutia má podklad v zistení skutkového stavu. Na týchto skutkových a právnych zisteniach súdu prvej inštancie sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Odôvodnenie rozhodnutia zodpovedá požiadavkám, ktoré na túto časť rozhodnutia kladú zákonné ustanovenia. Prvoinštančný súd totiž v odôvodnení svojho rozhodnutia v intenciách § 220 ods. 2 CSP uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán v prejednávanej spore, výsledky vykonaného dokazovania, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný spor a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Učinené zistenia súdu prvej inštancie majú vecné i logické zakotvenie vo vykonaných dôkazoch a prijaté skutkové a právne závery sú odôvodnené zrozumiteľne a v súlade s ustálenou súdnou praxou, pri súčasnom zohľadnení ochrany subjektívneho práva oboch sporových strán a ich rovnosti v uplatnení práva. Rozhodnutiu v napadnutej časti nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani že by súd vzal do úvahy skutočností, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov sporových strán nevyplývali, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 192 - § 194 a § 205 CSP, alebo že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia, ktoré nesprávne vyložil. I keď odvolací súd vo výroku svojho rozsudku zmenil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v jeho vyhovujúcom výroku, ide prakticky o potvrdzujúce rozhodnutie, v ktorom sa úprava týkala spôsobu výplaty žalovanej sumy z dôvodu, že právny predchodca žalobcov počas konania zomrel. Rovnako tak odvolací súd nezistil v konaní vady namietané žalovaným v odvolaní. Žalovaný vo vzťahu k vyhovujúcemu výroku rozsudku vo svojom odvolaní zotrval na tvrdení, že právny predchodca žalobcov mu sumu 300.000 Kč daroval.

19. Podľa § 420 ods. 1, 3 OZ každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti. Zodpovednosti sa zbaví ten, kto preukáže, že škodu nezavinil.

20. V ustanovení § 420 je zakotvená všeobecná zodpovednosť fyzických a právnických osôb, ktorá prichádza do úvahy vždy vtedy, keď nejde o niektorý z prípadov osobitnej zodpovednosti za škodu, ktoré sú upravené v § 421 až § 437, resp. v ďalších ustanoveniach Občianskeho zákonníka (pozri napr. § 769 až 771). Predpokladom vzniku každej občianskoprávnej zodpovednosti je: protiprávny úkon, spôsobenie škody a príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom a škodou. V niektorých prípadoch sa vyžaduje aj zavinenie. V prípade, keď sa vyžaduje aj zavinenie škodcu, ide o subjektívnu zodpovednosť, v prípade, keď sa zavinenie nevyžaduje, ide o objektívnu zodpovednosť. Všeobecná zodpovednosť za škodu podľa § 420 spočíva v zavinení škodcu, pričom zavinenie škodcu sa podľa zákona predpokladá (presumpcia zavinenia). Pri občianskoprávnej zodpovednosti za škodu vzniká záväzkovoprávny vzťah medzi tým, kto za škodu zodpovedá, a medzi poškodeným. Obsahom tohto vzťahu je právo poškodeného požadovať náhradu škody a povinnosť toho, kto podľa zákona za škodu zodpovedá, škodu nahradiť. V ust. § 420 ods. 1 je vyjadrená zásada, že každý, t. j. tak fyzická, ako aj právnická osoba, zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti. Predpokladom vzniku tejto zodpovednosti je, že niekto porušil určitú povinnosť (pričom nezáleží na tom, či ide o povinnosť vyplývajúcu z určitého záväzkovoprávneho vzťahu alebo o povinnosť uloženú priamo zákonom) a porušením tejto povinnosti spôsobil inej osobe škodu. Spôsobenie škody inej osobe a príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním (porušením povinnosti) a vzniknutou škodou sú ďalšími podmienkami vzniku všeobecnej zodpovednosti za škodu podľa tohto ustanovenia. V súvislosti s odsekom 3 ustanovenia § 420 OZ však treba konštatovať, že ďalšou podmienkou vzniku všeobecnej zodpovednosti za škodu je aj zavinené konanie škodcu, aj keď zavinenie škodcu sa podľa odseku 3 predpokladá. Pri vymedzení pojmu zavinenie treba vychádzať z toho, že zavinenie je určitý psychický, vnútorný vzťah škodcu k vlastnému konaniu priechiacemu sa objektívnemu právu a ku škode ako k výsledku tohto konania. Naproti tomu príčinnou súvislosťou treba rozumieť určitý objektívny vzťah medzi skutočnosťou zakladajúcou zodpovednosť, t. j. medzi porušením právnej povinnosti, a výsledkom, t. j. škodou. Zavinenie ako vnútorný psychický vzťah je založený na dvoch zložkách: na zložke vedomostnej a zložke vôľovej. Vedomostnou zložkou rozumieme vnímanie, t. j. odraz predmetov a javov v zmyslových orgánoch, ako aj predstavu predmetov a javov, ktoré subjekt vnímal skôr, alebo ku ktorému dospel úsudkom na základe znalostí alebo skúseností. Vôľovou zložkou sa rozumie predovšetkým chcenie, ale aj uzrozenie. Pri úmyselnom zavinení je zastúpená tak vedomostná, ako aj vôľová zložka zavinenia. Pri nedbanlivosti je daná len vedomostná zložka. V ust. § 420 ods. 3 je zakotvená presumpcia zavinenia toho, kto za škodu zodpovedá. Ak sa preukáže, že škodca spôsobil niekomu škodu porušením právnej povinnosti (dôkazné bremeno postihuje poškodeného), zo zákona sa predpokladá, že škodca škodu zavinil. Existenciu zavinenia škodcu poškodený nemusí dokazovať. Presumpcia zavinenia je teda výhodou pre poškodeného. Podľa odseku 3 sa zodpovednosti zbaví ten, kto preukáže, že škodu nezavinil; presumpcia zavinenia je teda vyvrátenou domnienkou. Dôkazné bremeno však v tomto prípade postihuje škodcu.

21. Podľa § 628 ods. 1 OZ, darovacou zmluvou darca niečo bezplatne prenecháva alebo sľubuje obdarovanému a ten dar alebo sľub prijíma.

22. Podľa § 628 ods.2 OZ, darovacia zmluva musí byť písomná, ak je predmetom daru nehnuteľnosť, a pri hnutelnej veci, ak nedôjde k odovzdaniu a prevzatíu veci pri darovaní.

23. Občiansky zákonník nepredpisuje pre uzavretie darovacej zmluvy osobitnú právnu formu. Z hľadiska formy možno rozlišovať reálnu darovaciu zmluvu a konsenzuálnu darovaciu zmluvu. O reálnu darovaciu zmluvu sa jedná vtedy, ak s uzavretím zmluvy dochádza k fyzickému odovzdaniu daru, zväčša z ruky do ruky. Konsenzuálna darovacia zmluva je zmluva, na základe ktorej dôjde k reálnemu odovzdaniu veci až v budúcnosti, kedy darca odovzdáva dar až po vzniku darovacej zmluvy (tzv. obdarovaný prijíma sľub darcu). Pre konsenzuálnu zmluvu predpisuje ustanovenie § 628 ods. 2 Občianskeho zákonníka písomnú formu.

24. Vo vzťahu k odvolacím námietkam žalovaného odvolací súd tiež zdôrazňuje, že sporové konanie je ovládané prejednávacou zásadou, v zmysle ktorej tvrdiť skutočnosti a navrhovať na ich preukázanie dôkazy je vecou strán sporu. Teória procesného práva podmieňuje úspech strany v spore unesením dvoch bremien: bremena tvrdiť skutočnosti, ktoré môžu privodiť jeho úspech v spore a bremena tieto skutočnosti preukázať. Ustanovenie § 132 ods. 1 CSP stanovuje dôkaznú povinnosť strán v sporovom

konaní, t. j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia, a teda zásadne na stranách sporu leží iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov. Strana, ktorá neoznačila dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Totožné následky postihujú tú stranu sporu, ktorá síce navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení strany sporu. Zákon tak určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany sporu za výsledok konania, pokiaľ je daný výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany sporu nie je preukázané ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre stranu sporu nepriaznivé rozhodnutie. V predmetnom konaní, ktoré je konaním sporovým a v ktorom platí prejednávací zásada, so zreteľom na jeho kontradiktórnosť, súd prvej inštancie zhora popísané zásady i dôsledne aplikoval.

25. Podľa čl. 8 CSP, že strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

26. Podľa § 154 CSP, prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí.

27. Podľa § 366 CSP, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

28. Podľa ust. § 383 CSP, odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní.

29. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že v sporovom konaní sa uplatňujú, okrem iných zásad, i zásada kontradiktórnosti, kedy je v konaní nutná procesná aktivita sporových strán, ktoré sú zásadne povinné tvrdiť rozhodujúce skutočnosti a označiť dôkazné prostriedky na preukázanie svojich tvrdení; každá procesná strana má právo oboznámiť sa a reagovať na tvrdenia a dôkazné návrhy protistrany, zmeny; zásada sudcovskej a zákonnej koncentrácie, kedy strany musia predložiť všetky svoje dôkazy, ktoré sú v tom čase dostupné do termínu určenom súdom. Procesná pasivita niektorej zo strán sporu má za následok neunesenie dôkazného bremena. S poukazom na ust. § 383 je odvolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie, pričom v predmetnej veci odvolací súd nezistil naplnenie podmienok pre aplikáciu ust. § 366 CSP i z dôvodu, že žalovaný v odvolaní žiadne nové skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku nevysporiadal, nepredložil.

30. Odvolací súd k odvolacím námietkam žalovaného a na zvýraznenie správnosti napadnutého rozsudku dodáva, že v konaní bolo nesporne preukázané vykonaným dokazovaním, že žalobcom ako právny nástupcom pôvodného žalobcu vznikla škoda vo výške 300.000 Kč, v prepočte 12 266,93 eura (podľa kurzového prepočtu ku dňu 07. 09. 2011, kedy došlo ku škode, 1 euro = 24,456 Kč). Je tomu tak z dôvodu, že žalovaný bez vedomia a súhlasu právneho predchodcu žalobcov vybral z jeho účtu dňa 07. 09. 2011 sumu 300.000 Kč, ktorú mu neodovzdal, ponechal si ju, ktorým konaním žalovaného sa majetok právneho predchodcu žalobcov zmenšil o sumu 300.000 Kč. Uvedené bolo preukázané výpisom z účtu právneho predchodcu žalobcov uznesením Polície Českej republiky, výpoveďami právneho predchodcu žalobcov i samotného žalovaného. Žalovaný výber sumy 300.000 Kč potvrdil a uviedol, že sumu peňazí aj minul pre svoje potreby. Žalovaný v konaní tvrdil, že právny predchodca žalobcov mu tieto peniaze daroval, čo právny predchodca žalobcov v konaní poprel a žalovaný na preukázanie tohto tvrdenia neunesol dôkazné bremeno ohľadom existencie darovacej zmluvy, ktorou by mu bol právny predchodca žalobcov uvedenú sumu peňazí daroval. Súd prvej inštancie v tomto smere správne právne argumentoval, že v danom prípade by sa v prípade existencie darovacej zmluvy jednalo o konsenzuálnu darovaciu zmluvu, pretože právny predchodca žalobcov pri vyberaní peňazí z jeho účtu nebol prítomný a sám ich žalovanému neodovzdal, a preto v uvedenom prípade by musela existovať písomná darovacia zmluva, ktorej predmetom by bola suma 300.000 Kč. Žalovaný tak v konaní nepreukázal právny dôvod, na základe ktorého bol oprávnený si ponechať sumu 300.000 Kč patriacu právnenému predchodcovi žalobcov a nepreukázal existenciu písomnej darovacej zmluvy, ktorou by mu bol právny predchodca

žalobcov daroval sumu 300.000 Kč. Z uvedeného dôvodu žalovaný zodpovedá za škodu, ktorá vznikla právnenému predchodcovi žalobcov v sume 300.000 Kč, t. j. 12 266,93 eura. Keďže v priebehu konania právny predchodca žalobcov zomrel a do jeho práv vstúpili jeho dedičia, s ktorými súd prvej inštancie i odvolací súd pokračovali v konaní, preto odvolací súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcom v 1. až v 5. rade sumu 12 266,93 eura. Pre úplnosť vo vzťahu k odvolacím námietkam žalovaného odvolací súd dáva do pozornosti, že výsluch svedkyne K. M., rovnako ako súd prvej inštancie, odvolací súd nepovažoval za potrebný, pretože i v prípade, že by sa potvrdili skutkové tvrdenia uvádzané žalovaným, nebolo by možné dospieť k inému právnenému záveru, než, že nedošlo k darovaniu sumy 300.000 Kč zo strany právneho predchodcu žalobcov žalovanému. Pokiaľ žalovaný namietal nepreverenie zdravotno-psychického stavu právneho predchodcu žalobcov, odvolací súd má za to, že tvrdenia o psychickom stave právneho predchodcu žalobcov žalovaným bolo možné považovať za jeho subjektívne, ničím nepodložené tvrdenia. Z obsahu spisu, z výpovedí strán sporu, z písomných vyjadrení právneho predchodcu žalobcov nemožno konštatovať, že by psychický a mentálny stav právneho predchodcu žalobcov nebol v poriadku a nezodpovedal i vysokému veku právneho predchodcu žalobcov. Súd prvej inštancie preto správne uvedenému nevenoval pozornosť, odhliadnuc od skutočnosti, že uvedené skúmanie by v súčasnosti ani nebolo možné, nakoľko právny predchodca žalobcov už nežije.

31. Podľa § 517 ods. 1 prvá veta a ods. 2 Občianskeho zákonníka dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

32. Podľa § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

33. Žalovaný sa dostal do omeškania s plnením tejto peňažnej sumy, preto odvolací súd stanovil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcom v 1. až 5. rade aj úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 12 266,93 eura odo dňa 23. 05. 2013 do 31. 12. 2014, do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovaný sa dostal do omeškania s plnením žalovanej sumy odo dňa nasledujúceho po dni, kedy mu bola doručená žaloba (22. 05. 2013), teda odo dňa 23. 05. 2013, pretože v žalobe bol žalovaný preukázateľne vyzvaný na úhradu dlžnej sumy. Dňa 22. 05. bola žaloba v súdnej zásielke žalovanému uložená na pošte a v uvedený deň podľa poštovej pečiatky pošta súdu prvej inštancie zaslala doručenkou podpísanú žalovaným, takže v uvedený deň si musel zásielku žalovaný prevziať, i keď dátum prevzatia na doručenke uvedený nie je. Základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu bola 0,00 %, preto žalobcovi prislúchajú úroky z omeškania v rozsahu 5 % ročne od 23. 05. 2013 do 31. 12. 2014 zo sumy 12 266,93 eura. Odvolací súd vyjadril plnenie v peniazoch v eurách, nakoľko nemal preukázané, že by žalovaný mal účet v cudzej mene, ani že niektorý zo strán sporu je devízovým cudzozemcom. Strany sporu majú trvalý pobyt v tuzemsku. Odvolací súd preto nevzhladol predpoklady podľa § 218 ods. 2 CSP pre vyjadrenie plnenia v peniazoch v cudzej mene v rozsudku.

34. Odvolací súd uložil žalovanému povinnosť uhradiť dlžnú sumu do 15 dní od právoplatnosti rozsudku a uvádza, že podľa § 232 ods. 3 CSP lehota na plnenie je 3 dni a plynie od právoplatnosti rozsudku a súd môže len v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu. V prejednávanej veci odvolací súd má za to, že lehota 3 dni na splnenie povinnosti žalovaným vo vzťahu k výške uloženej povinnosti by bola neprímerane krátka. Lehota 15 dní podľa názoru odvolacieho súdu poskytuje žalovanému dostatočný priestor na jej úhradu a v prípade, že ňou aktuálne nedisponuje, i dostatočný priestor na jej zabezpečenie prostredníctvom na to určených peňažných subjektov.

35. Podľa § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

36. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

37. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

38. O náhrade trov konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a v konaní úspešným žalobcom v 1. až v 5. rade náhradu trov konania nepriznal, i keď s ohľadom na výsledok konania principiálne by bolo namieste priznanie náhrady trov konania žalobcom. V danej veci však možnosť priznania jej náhrady trov konania vylučovala skutočnosť, že žalobcom v 1. až 5. rade v konaní preukázateľne žiadne trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP); povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b/ dovolateľom právnická osoba, jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).